

Dosarul nr. 2ra-164/20

Prima instanță - (Judecătoria Soroca, sediul Florești) jud: M. Nicorici

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) jud: S. Procopciuc, N. Chircu, E. Grumeza

ÎNCHEIERE

15 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ion Bogdan,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Bogdan
împotriva lui Vitalie Maniuc, intervenienți accesorii Nicolae Maniuc și Mihail
Vitrovîi, cu privire la restituirea sumei și repararea prejudiciului material,
împotriva deciziei din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a t ă:

La 16 noiembrie 2016, Ion Bogdan a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Vitalie Maniuc, solicitând încasarea sumei de 2 500 euro, echivalentul
a 54 034,25 de lei, ce constituie prețul achitat pentru automobil, a sumei de 6 287,48
de lei cu titlu de prejudiciu material și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 11 mai 2016 a procurat de la
Maniuc Vitalie, prin intermediul tatălui acestuia, Maniuc Nicolae, care a acționat din
numele fiului în temeiul procurii din 11 mai 2016 nr. 4729, mijlocul de transport de
model Mercedes 200E cu n/î xxxxx, pentru care a achitat suma de 2 500 euro
transmise lui Mihail Vitrovîi, care la rândul său i-a transmis lui Nicolae Maniuc
pentru Vitalie Maniuc automobilul de model Ford Tranzit cu n/î xxxxx.

Odată cu înstrăinarea mijlocului de transport de model Mercedes 200E,
reprezentantul vânzătorului Vitalie Maniuc, Nicolae Maniuc, a perfectat pe numele
reclamantului o procură, cu nr.4729, cu drept de contrapartidă în temeiul art. 251 din
Codul civil.

De rând cu acestea reclamatul a primit și originalul contractului de vânzare-
cumpărare încheiat între Grigore Chișcă și Vitalie Maniuc, prin care ultimul a
devenit proprietarul acestui automobil.

După primirea mijlocului de transport reclamantul a început perfectarea actelor
pe numele său, totodată efectuând anumite lucrări legate de schimbarea uleiului și a
filtrului de ulei în sumă de 946 de lei, conform actului de îndeplinire a lucrărilor și
a bonului de casă din 1 iulie 2016.

La fel, anterior încercării de perfectare a actelor de proprietate pe automobil, la 12 mai 2016 a încheiat contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă, pentru care a achitat suma de 372,68 de lei, conform bonului și poliței de asigurare RCAI-002280951, a efectuat verificarea tehnică a mijlocului de transport, pentru testare achitând 150 de lei și pentru impozitul în fondul rutier 1 198,80 de lei.

De rând cu aceasta, a suportat și alte cheltuieli legate de gestionarea sau încercarea de gestionare a acestui mijloc de transport, necesare în vederea luării la evidență a acestuia pe numele său, în sumă de 3 620 de lei, conform chitanței de plată nr. 6 din 29 iulie 2016.

În total a suportat cheltuieli aferente în sumă de 6 287,48 de lei.

După efectuarea operațiunilor legate de perfectarea documentelor pe numele său, la 29 iulie 2016 în cadrul ÎS „Cris,, Registru”, s-a depistat că la automobil lipsea numărul de identificare a motorului, la fel s-a depistat că și numărul caroseriei este contrafăcut, fapt pentru care mijlocul de transport a fost reținut și anunțată poliția, fiind inițiată o cauză penală pe faptul falsificării numărului caroseriei.

Reclamantul consideră că a fost înșelat de către pârâtul Vitalie Maniuc și a fost deposedat de mijloacele bănești transmise terțului în sumă de 2 500 euro și de mijlocul de transport, care s-a dovedit a fi cu vicii, fiindu-i cauzate prejudicii.

Aceasta se dovedește și prin faptul că la 11 august 2016 pe marginea faptului invocat s-a inițiat o cauză penală în temeiul art. 276 alin (2) lit. b) din Codul penal, iar pe marginea plângerii sale vis-a-vis de tragerea la răspundere penală a persoanelor vinovate de comiterea infracțiunii, a primit răspuns prin care a fost informat că s-a inițiat o cauză penală, iar în ce privește recuperarea prejudiciului material este în drept să depună acțiune în judecată în ordine civilă.

Astfel, neavând careva dubii în privința mijlocului de transport prezentat de pârât prin intermediul tatălui acestuia, a achitat terțului suma convenită și din 11 mai 2016 a preluat de la pârât mijlocul de transport, care sa dovedit a fi cu un viciu juridic, conform prevederilor art. 764 din Codul civil.

La fel, consideră că pârâtul urmează să-i restituie și cheltuielile aferente legate de perfectarea actelor pe autovehicul.

Prin încheierea din 26 mai 2017 a Judecătorei Soroca, sediul Florești, în proces au fost atrași în calitate de intervenienți accesorii Nicolae Maniuc și Mihail Vitrovîi.

Prin hotărârea din 14 decembrie 2018 a Judecătorei Soroca, sediul Florești, acțiunea înaintată a fost admisă integral.

La 27 decembrie 2018, Vitalie Maniuc, fiind reprezentat de avocatul Alexandru Havrun, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți, s-a admis apelul declarat de reprezentantul apelantului Vitalie Maniuc, avocatul Alexandru Havrun.

S-a casat integral hotărârea din 14 decembrie 2018 a Judecătorei Soroca, sediul Florești și s-a emis o hotărâre nouă prin care:

S-a respins cererea de chemare în judecată înaintată de Ion Bogdan împotriva lui Vitalie Maniuc, intervenienți accesorii Nicolae Maniuc și Mihail Vitrovîi, ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat de la Ion Bogdan în beneficiul lui Vitalie Maniuc, cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 1 358 de lei.

În motivarea soluției emise, instanța de apel a conchis că intimatul Ion Bogdan nu este îndreptățit să solicite încasarea sumei de 2 500 euro de la Vitalie Maniuc, or, aceasta a fost transmisă de către Ion Bogdan lui Mihail Vitrovîi și nu lui Vitalie Maniuc sau reprezentantului acestuia, Nicolae Maniuc. Iar intervenientul accesoriu Mihail Vitrovîi nu și-a asumat obligația de a-i transmite lui Vitalie Maniuc această sumă.

La 19 noiembrie 2019, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 213), Ion Bogdan a declarat recurs împotriva deciziei din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că instanța de apel a aplicat și interpretat în mod eronat normele de drept material ce guvernează litigiul, nu a aplicat legea care urma să fie aplicată și a apreciat arbitrar probele.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiul reține că copia deciziei instanței de apel a fost recepționată de recurentul Ion Bogdan la 25 septembrie 2019 (f.d. 197), iar cererea de recurs a fost depusă la 19 noiembrie 2019, în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 10 decembrie 2019 în adresa intimațiilor a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Ion Bogdan cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs. Însă, în termenul stabilit, intimații nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu au depus referință.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temeii de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Ion Bogdan nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Ion Bogdan.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru